

Kęstutis Kasparavičius

Apie daiktus

Trumpos istorijos

PRATARMĖ

Dažniausiai knygoje rašoma apie žmones. Žmonės ten labai daug kalba, ginčijasi, o kartais gindami savo nuomonę net susistumdo. Tačiau perskaičius tokią knygą taip ir nepaaiškėja, ko jie ginčijosi ir stumdėsi. Gana dažnai išmintingai, įžvalgiai ir įmantriai svarstoma apie žmonių susvetimėjimą, sudaiktėjimą ir kitokius keistus dalykus.

Ši knyga ne tiek apie žmonių sudaiktėjimą, kiek apie daiktų sužmogėjimą. Be to, ji nėra įmantri. Joje viskas ima aiškėti iš karto, vos tik pradėjus skaityti, o baigiant pasidaro visiškai aišku, kas yra kas. Kartais net paaiškėja, kas dėl visko kaltas.

Kažkada labai seniai, kai buvau jaunas ir ūmus, dažnai pykdavausi su daiktais. Kartą, kai man nesisekė piešti, labai užsirūstinau ant pieštuko. O kai piešiant jis net išdrįso nulūžti, - aš visai įtūžau. Nusprendęs, kad dėl nepavykusio piešinio kalčiausias yra pieštukas, čiupau jį, sulaužiau į gabalėlius ir išmečiau į šiukšlių dėžę. Šiukšlių dėžė žvelgė į mane su neslepiamu priekaištu, ir jos žvilgsnyje aš pamačiau užuojautą vargšeliui pieštukui. Man pasidarė labai nejauku ir gėda dėl tokio savo elgesio.

Prabėgo daug metų. Dabar aš taip blogai nebesielgiu.

Ši knyga - tai lyg kuklus visų tų mielų daiktų, kurie mane supa ir kuriuos aš kažkada esu nuskriaudęs ar įžeidęs, atsiprašymas. Taip pat knygoje rašoma apie mūsų namus, kuriuos aš labai myliu. Tuose namuose, sėdint prie mano tyliojo darbo stalo ir padedant snaudžiančiam po juo mūsų šuniui, ši knyga ir buvo sukurta.

Jūsų Kęstutis Kasparavičius

TRYS KNYGOS

Vienoje lentynoje gyveno trys knygos. Pati didžiausia ir storiausia buvo labai protinga. Kitos dvi knygos buvo mažos. Viena iš jų - linksma, o kita - liūdna.

Didžioji knyga labai mėgdavo paskaitinėti linksmą knygutę. Ji pasisodindavo tą mažylę sau ant kelių ir skaitydama tyliai kikendavo.

Liūdnoji knyga irgi neleisdavo laiko veltui. Ji tuo metu studijuodavo didžiąją knygą. Liūdnoji knyga laikėsi nuomonės, kad neverta gaišti laiko juokams, ir skaitė tik išminties ir rimties kupinus puslapius. Tačiau dėl to pati darėsi vis liūdnė.

- Tu tapai per daug liūdna, - kartą pasakė protingoji knyga, — tokios tavęs niekas neskaitys. Paskui paėmė ir išpurtė iš mažosios vargšelės visas painias ir nereikalingas mintis. Ir toji vėl tapo paprasta liūdna knyga.

ARBATOS KLUBAS

Kartą arbatinukas pakvietė savo draugus puodelius išgerti arbatos.

Kompanija susirinko gana marga.

Pirmas atėjo mėlynais ornamentais išdabintas puodelis. Jis net atsinešė lėkštutę po savimi pasikišti, kad būtų patogiau sėdėti.

Paskui, linksmi skambindami šaukšteliais, atskubėjo du pusryčių puodeliai. Vienas buvo žalias, o kitas - geltonas.

Paskutinis atkaukšėjo paprastas metalinis puodelis. Jis visada vėluodavo, nes buvo prastai išauklėtas.

Arbatinukas visiems įpylė arbatos ir pasiūlė vaišintis sausainiais iš dubenėlio.

Viskas vyko sklandžiai. Tik metalinis puodelis garsiai šliurpė, čepsėjo, abiem rankom čiupo sausainius, grūdosi juos į burną ir tiek aplink save pritrupino, kad pasidarė net nemalonu žiūrėti. Paskui dar bandė pasilenkęs sulaižyti trupinius, bet išpylė arbatą, paslydo ir su trenksmu nubildėjo nuo stalo ant grindų. Laimė, kad metaliniai puodeliai nedūžta.

- Ir visada jis šitaip! - piktinosi kultūringieji puodeliai.

- Ir niekada nesudūžta! - pritarė jiems arbatinukas.

BATAI

Buvo du batai. Abu visiškai vienodi, tik vienas kairysis, o kitas dešinysis.

Naktį jie miegodavo kaip ir žmonės. Rytą nusižiovaudavo, pasiražydavo, pamankštindavo savo raištelius ir laukdavo, kol juos apsiaus.

Prieškambaryje kiūtojo ir šlepetės. Šlepetėms niekad neteko išeiti iš namų, todėl jos buvo visiškai kvailos. Dienų dienas jos nieko kito neveikdavo, tik šaipydavosi iš tų, kurie sunkiai dirba.

Kiekvieną rytą batų laukdavo ta pati kelionė. Trumpa, bet labai įdomi kelionė gatve ir visai neįdomi - tramvajumi. Tramvajuje visad būdavo baisi grūstis ir batams ant galvų vis bandydavo užlipti kokie nors neišauklėti, įžūlūs smailiakulniai bateliai.

Paskui tęsdavosi ilgos ir nuobodžios valandos ant šeimininko kojų po kompiuterio stalu. Šeimininkas tai vadino darbu. Kai tas darbas baigdavosi, batai tuo pačiu keliu grįždavo namo - pavargę ir purvini.

Atėjo ruduo, oras pasidarė lietingas. Batai dažnai sušlapdavo ir pagaliau nuo drėgmės visai suplyšo. Todėl nenustebo, kai vieną dieną šalia jų atsirado naujų gražių blizgančių batų pora.

Senieji batai buvo nunešti į palėpę užtarnauto poilsio.

Tik šlepetės kiūtojo ten pat kaip ir anksčiau. Bet jos ir liko tokios pat kvailos kaip ir anksčiau.

GINČAS

Susiginčijo peilis, šakutė ir šaukštas, kuris iš jų yra svarbesnis.

- Be manęs neatsipjautum nė mažiausio gabalėlio, - karštai aiškino peilis. -

O su kuo tu tą gabalėlį pasmeigtum? - piktinosi šakutė. - Įdomu, kaip tu atrodytum, jeigu kas su tavim bandytų valgyti sriubą? - šaipėsi šaukštas.

Ginčas vis aštrėjo ir pagaliau kilo toks triukšmas, kad net ramiai sau ant puodelio krašto sėdėjęs šaukštelis stačia galva pliumptelėjo į kavą.

Nuo triukšmo pabudo ir saldainis, kuris saldžiai miegojo, susivyniojęs į šiltą popieriuką.

- Nutilkit, pagyrūnai! - sucypė saldainis plonu saldžiu balseliu. - Mane vaikai labiausiai mėgsta, mieliausiai valgo, ir nei peilis, nei šakutė, nei šaukštas čia niekuo dėti!

Tada vėl susivyniojo į spalvotą popieriuką. Kad gražiau atrodytų...

TUALETINĖ ISTORIJA

Tualetą valdė galingas karalius, vardu Klozetas Pirmasis. Jis buvo labai piktas ir žiaurus. Tuos, kurie jam prieštaravo arba tiesiog nepatikdavo, jis paprasčiausiai prarydavo.

Kartą pas tą karalių atvyko gretimos Prieškambario karalystės valdovė Šluota Trečioji. Kaip ir pridera iškilmingomis progomis, viešniai pasitikti buvo patiestas rausvas kilimėlis. O iš tikrųjų tai klastingasis karalius Klozetas Pirmasis tenorėjo viešnią prisivilioti arčiau ir praryti savo didžiuliais nasrais.

Tačiau nieko iš to neišėjo. Šluota buvo labai kieta ir ilga. Klozetas vos nepaspringo. Taip jam ir reikia.

Nuo tada abi karalystės valdė ir už švarą kovojo karalius Klozetas Pirmasis ir karalienė Šluota Trečioji. Tiesa, su dviem ištikimiausiais tarnais - grindų šluoste ir oro gaivikliu.

ANT VIRYKLĖS

Ant viryklės virė darbas, arba, tiksliau sakant, - pietūs.

Didysis puodas virė sriubą. Jis buvo labai įsijautęs, visas burbuliavo ir kunkuliavo. Tik kartais nusičiaudėdavo, kad išleistų garą ir paskleistų malonius, nosį kutenančius kvapus.

Mažesnysis puodas troškino daržoves. Jis buvo daug tylesnis už didįjį ir tik ramiai sau pukšėjo.

Be jų, ant viryklės darbavosi ir keptuvė. Ji kepė blynus. Keptuvės nosis buvo ilga ilga - tarsi samčio kotas. Keptuvė labai didžiavosi, kad moka mikliai mestelti aukštyrą ir ore apversti blynus. Ji buvo tikra blynų mėtymo ir vartymo meistrė.

Kai keptuvė išmetė į orą eilinį blyną, didysis puodas staiga taip nusičiaudėjo, kad jo dangtis su trenksmu nubildėjo žemyn. Blynas labai išsigando ir, užuot nukritęs į keptuvę, pliumptelėjo į didįjį puodą - tiesiai į sriubą.

Mažasis puodas taip juokėsi iš blynų sriubos, kad net jo daržovės prisvilo.

ĄSOTIS

Ant palangės stovėjo ąsotis, skirtas gėlėms pamerkti.

Per ilgą savo gyvenimą jis buvo matęs daugybę gėlių: lieknų, stilingų tulpių, išdidžių rožių, svaiginančių lelijų, liūdnų chrizantemų, linksmų ir išdykusių lauko gėlių ir net kilmingų orchidėjų. Kartais ąsotis stovėdavo tuščias ir pro langą stebėdavo gatvę. Jis labai nudžiugdavo, pamatęs kurį nors iš namiškių grįžtantį su gėlių puokšte.

Šį kartą ąsotin buvo pamerktos baltos kaip sniegas rožės. Tikrai puikios rožės. O pačios sau jos atrodė dar puikesnės. Rožės labai raukėsi ir bandė visaip riesti žiedlapius, nes manė, jog yra per gražios, kad būtų įmerktos į tokį paprastą ąsotį. ąsotis į tai nekreipė jokio dėmesio. Jis tik gudriai šypsojosi. Mat žinojo daugiau už gėles.

Praėjo savaitė. Rožės pradėjo vysti ir netrukus ankstesnio jų grožio visai neliko. Nepadėjo nei pakeistas šviežias vanduo, nei įvairios jauninančios procedūros. Galų gale rožės atsidūrė šiukšlių dėžėje.

Tik ąsotis stovėjo ant palangės ir šypsojosi. Jis laukė naujų gražuolių.

PARKERIS

Mano parkeris labai anksti išmoko rašyti. Daug anksčiau negu skaityti ir kalbėti. Jis visas buvo juodas, su žalio marmuro spalvos dangteliu ir ypač didžiavosi savo blizgančia auksine plunksna. Rašė jis išties puikiai, be to, jo rašysena laikui bėgant vis gražėjo. Netrukus parkeriui nusibodo rašyti paprastas raides. Raštas darėsi vis įmantresnis, su pagražinimais ir įspūdingais užraitymais. Parkeriui ėmė atrodyti, kad popieriaus lapas - tai ledo aikštelė, o jis pats - nuostabus čiuožėjas. Mintyse jis jau girdėjo susižavėjusių žiūrovų džiūgavimą, audringus plojimus ir šūksnius „bravo“.

Kai kartą aš norėjau parašyti laišką, parkeris taip įsismagino, tiek priraitė, kad pasidarė neįmanoma perskaityti. Tada aš užsukau žaliąjį parkerio dangtelį, įdėjau į dailų odinį dėklą ir paslėpiau kuo giliau rašomojo stalo stalčiuje.

- Geriau jau rašysiu laišką paprasta rašomąja mašinėle, - nusprendžiau aš.

STALAS

Mano stalas visada ramiai ir tyliai stovi prie lango. Aš prie jo dirbu.

Stalas turi keturias kojas. Kaip ir arklys, - tik nesispardo ir neprašo ėsti.

Kažin ar arkliui patiktų, jeigu kas nors ant jo nugaros pieštų? O be to, dar pritvirtintų prie jo stalinę lempą...

Mano šuo irgi turi keturias kojas, bet jis guli po stalu. Ten mėgstamiausia jo vieta.

Taigi stalas ramiai stovi visą dieną ir kantriai laukia, kol aš baigsiu darbą. Jis visas apkrautas knygomis, popieriais, eskizais, pieštukais, teptukais, dažais, o

kartais net saldainiais. Bet niekad nesiskundžia, kad jam sunku. Jo net nereikia pririšti, kad nepabėgtų.

Mielai išsivesčiau jį pasivaikščioti po mišką, bet nemanau, kad tai patiktų mano šuniui.

Aš myliu savo stalą ir kartais pastatau ant jo indą su gėlėmis. Ir tada jis stovi dėkingai nuleidęs akis ir atrodo dar gražesnis negu paprastai.

ŽIDINYS

Pats seniausias kambario gyventojas buvo židiny. Senesnis net už sukrypusią spintą, kurios balsas girgždėjo kaip tikros senutės.

Židiny buvo labai rajas. Jis surydavo beveik viską, ką įmesdavai į jo plačią burną. Jis mėgo pušines, eglines ir drebulines malkas, bet skaniausios jam būdavo beržinės. Blogiausiu atveju tiko ir saldainių popieriukai bei seni laikraščiai, bet jais židiny nepasisotindavo. O be to, jis nemokėjo skaityti ir visai nesidomėjo pasaulio įvykiais.

Vasarą židiny snausdavo ir buvo niekam nereikalingas. Bet atėjus žiemai jį staiga visi prisimindavo. Vos tik židinyje užkurdavo ugnį, vienas po kito prie jo, tarsi susitarę, susirinkdavo visi namų gyventojai: pirmasis, žinoma, šuo, kelios šuns draugės blusos, paskui tėtis, po jo - maža pelytė, vaikai, mama, mažas lėgo žmogeliukas ir sušalę, drėgni tėčio batai.

Pats paskutinis atslinkdavo permatomas vaiduoklis iš rūsio, bet jis laikėsi atokiau, nes bijojo išlėkti pro kaminą lauk kartu su dūmais.

Židiny stebėdavo visus, susirinkusius aplink jį pasišildyti, ir galvodavo: „Vis dėlto mane jie myli labiau negu šaldytuvą virtuvėje... Bent jau žiemą. Ir kai nealkani...“

ČIAUPAS

Virtuvės čiaupas nebuvo labai išvaizdus tipas. Viena jo akis buvo mėlyna, kita - raudona. Be to, abi jos žiūrėjo į skirtingas puses. Kai čiaupo nuotaika būdavo gera, iš jo bėgdavo šiltas vanduo, kai įsikarščiuodavo, vanduo pasidarydavo labai karštas. Kai būdavo liūdnas, vanduo bėgdavo visai šaltas. Labiausiai čiaupas nemėgo neplautų indų plautuvėje ir, vos tik tokius pamatęs, tuoj pat išplaudavo.

Vieną kartą, žiemos metu, čiaupas peršalo ir susirgo sloga. Iš jo nosies be perstojo kapsėjo vanduo, nors buvo stipriai užsuktas.

- Gal jam duoti nosinę ir vaistų nuo slogos? - susirūpino mano sesutė.

Bet mama buvo kitokios nuomonės.

- Manau, kad reikia iškviesti santechniką, - pasakė ji.

Kai po valandos atskubėjo santechnikas su veržlių raktais ir kitais baisiais įrankiais, čiaupas atrodė gerokai išsigandęs.

- Nebijok, tau tikrai neskaudės, - ramino sesutė, švelniai glostydamą jo karščiuojančią galvelę.

Kai čiaupą pagaliau pagydė, jis vėl buvo linksmas, o jo akys žvelgė dėkingai: raudona į mamą, mėlyna - į sesutę.

DANTŲ ŠEPETUKAS

Naująjį dantų šepetuką įstatė į puodelį ant lentynėlės po veidrodžiu. Čia jau buvo ir trys seni šepetukai - raudonas, mėlynas ir geltonas. Pasistiepęs ant pirštų galiukų, naujokas bandė pamatyti savo atvaizdą veidrodyje. Jam kėlė apmaudą tai, kad dantų pastos tūbelė abejingai snaudžia ant lentynėlės ir visai nekreipia į jį dėmesio.

Šepetukas neramiai laukė savo pirmojo darbo. Seimininkas atrodė malonus žmogus, bet vis tiek mintis, kad reiks lįsti tarp aštrių jo dantų, kėlė šiurpą.

- O jeigu jis mane perkąs ir praris? - drebančiu balsu pralemeno šepetukas.

- Nebijok, - ramino jį muilas, drybsantis muilinėje, - manęs juk jis neprarijo.

Atėjo šeimininkas, pasiėmė šepetuką, išspaudė ant jo dantų pastos ir įsikišo į burną. Didelei šepetuko nuostabai, vyras nenukando jam galvos, tik pradėjo šveisti dantis. Paskui gražiai išplovė ir pastatė atgal į puodelį. Net dantų pastą, užuot prarijęs, išspjovė į praustuvę. Tada gerasis šeimininkas pasižiūrėjo į veidrodį ir nusišypsojo, parodydamas baltus savo dantis. Tokius baltus, kad net visas vonios kambarys nušvito.

PAGALVĖ

Visi sako, kad geriausias žmogaus draugas yra šuo. Bet Pagalvė irgi labai gera draugė. Tiesa, ji negali aplaižyti tavęs liežuviu ir nepasitinka džiugiai, kai pareini namo.

Bet į ją galima įsikniaubti ir paverkti, kai pasidaro labai liūdna. Pagalvė tave visada švelniai apkabins, priglaus ir nuramins. Ji minkšta ir švelni tarsi baltas debesėlis danguje.

Pagalvė labai gera migdytoja. Vakare, vos tik atsiguli į lovą ir padedi galvą ant Pagalvės, išgirsti migdančią pasaką. Pagalvės balsas tylus ir maloniai kutenantis. Ji šnibžda tau į ausį tol, kol užmiegi. Pasakos pradžią visada atsimeni, o pabaigos - ne. Kadangi užmiegi.

Atėjus rytui, kai reikia keltis, labai sunku išsiskirti su Pagalve. Ji tiesiog nenori paleisti iš savo mielo glėbio.

Tik mama to nesupranta. Jai atrodo, kad visi mes paprasčiausiai tingime keltis.

LENKTINIS PEILIUKAS

Lenktinis Peiliukas dirbo namų meistru. Jis vilkėjo gražų raudoną kombinezoną ir galėjo atlikti begalę įvairiausių darbų. Ir kur negalėsi, kai turi tiek daug atlenkiamų rankų. Peiliukas buvo labai mažas, bet labai vikrus ir greitas.

Viena ranka jis galėjo padrožti nulūžusį pieštuką, kita - atsukti varžtą ar pataisyti sugedusį elektros jungiklį, trečia - atidaryti limonado butelį, ketvirta - nukirpti kam nors-per ilgus nagučius, penkta - daryti manikiūrą, šešta - atkimšti vyno butelį, septinta - pradurti skylę, aštunta - atidaryti konservų dėžutę. Jis net tiksliai nežinojo, kiek rankų turi, nes niekad vienu metu nebuvo jų visų atlenkęs.

Vieną kartą Peiliukas vis dėlto pabandė tai padaryti. Mat norėjo kuo skubiau, iš karto padaryti visus darbus, o paskui eiti ramiai nusnausti į šeimininko švarko kišenę. Jis atlenkė visas savo rankas ir tapo panašus į bjaurų robotą vorą. Deja, rankų buvo tiek daug, jos taip painiojosi ir trukdė viena kitai, kad Peiliukas neįstengė atlikti nė vieno darbo, kuriuos anksčiau labai lengvai įveikdavo.

Šeimininkas skubiai užlenkė visas Peiliuko rankas, išskyrus vieną. Ją palikti griežtai pareikalavo toks buteliukas, stovintis ant stalo. Jis pagrasino, jog kaipmat sprogs, jeigu nebus tučtuojau atidarytas.

BAISI ISTORIJA

Susirinko kambario viduryje keturi kamuoliai.

Pirmas pasirodė oranžinis krepšinio kamuolys. Jis buvo tikras amerikietis ir labai didžiavosi, kad gali aukštai pašokęs pats save įdėti į krepšį.

Antras, įmantriai vinguriuodamas ir kraipydamas klubus, tarsi šoktų braziliską sambą, atriedėjo margas futbolo kamuolys.

Trečias atskubėjo dryžuotas vaikiškas kamuolys. Šis buvo didelis nenaudėlis: jo sąžinę slėgė daugybė kaimynams išdaužytų langų.

Paskutinis atstriksėjo mažas baltas stalo teniso kamuoliukas. Jis įkyriai kaukšėjo, tad kiti kamuoliai iš karto pradėjo jį tildyti, kad neišeitų iš proto.

- Reikėtų ką nors ypatinga nuveikti, - pasiūlė krepšinio kamuolys. - Gal ką nors išgąsdinam?

Visi tam pritarė ir nieko nelaukę užsiglaudė už durų. Kad atrodytų didesni ir baisesni, užsilipo vienas ant kito. Ant oranžinio - futbolo kamuolys, ant šio - dryžuotasis, o pačiame viršuje atsidūrė mažasis teniso kamuoliukas.

Ir ėmė laukti, kol kas nors įeis. Bet ne įėjo, o įskrido. Paprasta musė. Ir atsitūpė ant teniso kamuoliuko.

Šis labai išsigando ir pradėjo rėkti:

- Šalin, bjauri pabaisa!

- Lauk, didžiule, baisi pabaisa! - atkartėjo dryžuotasis kamuolys, nors pats iš tikrųjų nieko nematė.

- Milžiniška, siaubinga pabaisa! - pridūrė ir futbolo kamuolys.

- Gelbėkitės, kas galit! - suklykė oranžinis.

Ir persigandę gąsdintojai skubiai išsislapstė po pačius tamsiausius ir saugiausius kambario kampus.

O krepšinio kamuolys net išleido iš savęs orą, kad atrodytų mažesnis ir nepastebimesnis.

TELEVIZORIUS

Vieną kartą aš sėdėjau fotelyje ir žiūrėjau Televizorių.

Televizorius irgi sėdėjo ant mažo stalelio ir žiūrėjo į mane.

- Žinai ką, j tave labai neįdomu žiūrėti, - tarė Televizorius. - Štai aš turiu daugybę įvairių programų, kurias galima junginėti nuotolinio valdymo pulteliu. O tu turi tik vieną programą - ir dar tokią neįdomią, kad tik žiovauti norisi. Kasdien vis tas pats ir tas pats. Negi negali įsijungti ko nors įdomesnio ?

- Bet aš neturiu antenos! - bandžiau teisintis.

- Kažin, kaip tu atrodytum su antena ant galvos?! - šaipėsi Televizorius.

- Be to, aš neįjungtas į elektros kištuko lizdą ir bet kada galiu išeiti, - supykau, - o tada tu iš viso neturėsi į ką žiūrėti.

- Atleisk man, - sunerimo Televizorius, - aš tik pajuokavau. Ir pradėjo rodyti kažką itin spalvoto ir gražaus - kaip dar niekad nebuvo rodęs.

KĖDŽIŲ LENKTYNĖS

Valgomajame aplink didelį stalą stovėjo keturios kėdės. Visos jos buvo skirtingos, bet turėjo ir bendrų bruožų. Kaip žinome, kėdės - keturkojai gyvūnai. Ant jų galima ne tik sėdėti valgant, bet ir nevalgant joti.

Kėdėms labai nusibodo nejudant stovėti prie stalo ir kartą, kai žmonių valgomajame nebuvo, jos nusprendė palenktyniauti. Aplink stalą. Pasigirdo baisus

bildesys ir lenktynės prasidėjo. Visos kėdės turėjo vikrius ir, svarbiausia, labai sumanius raitelius. Ant šviesios pušinės kėdės jojo pliušinis meškiukas. Ji ir pirmavo. Už jos šuoliavo nublukusi žalia kėdė su savuoju raiteliu - narsuoliu kavos puodeliu. (Nors... teisybės dėlei reiktų pasakyti, kad iš tikrųjų patį puodelį valdė iš pirmo žvilgsnio nepastebimas šaukštelis.)

Dar toliau lėkė mėlynoji kėdė, vairuojama lėkštės su nebaigtais valgyti pietumis. Paskutinė vilkosi girgždanti senovinė kėdė, kurią valdė šuo. Jis iš paskutiniųjų stengėsi nenukristi nuo kėdės ir pasivyti mėlynąją kėdę. (Nors... galima įtarti, kad šunį labiau domino nebaigti pietūs lėkštėje.)

Visos lenktynės paprastai baigiasi finišu. Šios - irgi. Pušinė kėdė posūkyje užsikabino už staltiesės ir nuvirto. Užkliuvusi už jos nugriuvo ir žalia kėdė, o vėliau - ir kitos dvi. Įvyko tikra griūtis. Meškiukas perskrido per stalą ir žemyn galva įkrito į kavos puodelį. Lėkštė su nebaigtais pietumis perskrido per kitas kėdes ir maistas įlėkė tiesiai šuniui į nasrus. Taigi jam ir atiteko šių lenktynių Didysis Prizas.

PLAUKŲ KIRPIMO MAŠINĖLĖ

Kai aš buvau jaunas, buvau hipis. Nešiojau tokius ilgus plaukus, kad atrodžiau kaip pelkių pabaisa. Plaukai buvo reikalingi tam, kad turėčiau ką kratyti skambant trankiai muzikai. Apie žirkles ir plaukų kirpimo mašinėlę aš nenorėjau net girdėti.

Vėliau man nusibodo būti hipiu. Nusibodo ir ilgi plaukai. Aš paklausiau savo draugės žoliapjovės, gal ji galėtų man pagelbėti.

- Aš pjaunu tik trumpą žolytę, - išsėidė žoliapjovė. - Bet mano pusseserė plaukų kirpimo mašinėlė, manau, galėtų tau padėti.

Ir ji padėjo. Vieną rytą atėjo, įsijungė į šakutės lizdą ir pradėjo maloniai dūgzti - kaip širšė. Paskui ėmėsi mano plaukų. Kirpo greitai ir gražiai. Plaukų vis mažėjo.

Vakarop plaukų visai neliko. Mano galva pasidarė panaši į blizgantį kiaušinį.

- Tu kerpi tikrai gražiai, - pagyriau aš mašinėlę ir pridūriau: - Gal galėtum dar pakirpti ir gyvatvorę aplink namą?

VEIDRODIS

Iš pirmo žvilgsnio Veidrodis labai panašus į paveikslą. Jis turi gražius rėmus ir kabo kaip paveikslas ant sienos. Tik jame nieko nenupiešta.

Veidrodis labai keistas ir įdomus padaras. Jis neturi savo veido, bet mielai skolinasi svetimus veidus. Jis tikras veidmainys. Vos tik prie jo prisiartina kuris nors iš šeimos narių, Veidrodis tuojau įgyja jo veidą. Jeigu prieš jį šukuojasi plaukus mama, Veidrodis žiūri mamos veidu ir daro tą patį, ką ir ji. Jeigu prieina tėtis, Veidrodis staiga pakeičia veidą ir pasidaro ūsuotas ir su akiniais. Veidrodis visus ir viską mėgdžioja. Kai vaikai maivosi prieš Veidrodį nutaisę kvailą varlės miną, jis daro lygiai tą patį.

Vis dėlto Veidrodis labai naudingas. Jame visada gali pamatyti savo atvaizdą, kai nori sužinoti, ar šiandien esi linksmas ar liūdnas. Netgi galima pabandyti pažvelgti į savo sielą. Tik ji matyti atvirkščiai ir todėl nereikia per daug rimtai į tai žiūrėti.

Kai ištiesi ranką, Veidrodis irgi draugiškai tiesia tau savo ranką. Už tavo atvaizdo Veidrodyje visada matyti kažkoks kitas kambarys, tik ten neįmanoma įeiti. Nors kas žino, gal kada nors kam nors ir pavyks tai padaryti ?..

O iki tol Veidrodis taip ir liks kupinas neatskleistų paslapčių.

DŽIOVINTUVAS

Plaukų džiovintuvas yra tolimas naminis vėjo giminaitis. Vėjas paprastai pučia lauke ir būna šaltas ir žvarbus. Džiovintuvo vėjelis - šiltas ir malonus. Įjungtas Džiovintuvas tuoj pradeda tyliai dūgžti. Ir kaipmat išdžiovina plaukus, jeigu išlindus iš po dušo arba nespėjus pabėgti nuo lietaus jie būna šlapi.

Kartą rudenį Džiovintuvas pro langą pamatė, kaip lauke vėjas gainioja nukritusius medžių lapus - raudonus, geltonus ir rudus. Buvo labai gražu.

- Turbūt jam labai smagu, - pamanė Džiovintuvas.

Ir jis pabandė daryti tą patį namie. Ant stalo gulėjo didžiulis pluoštas popieriaus, skirto piešti ir rašyti.

Džiovintuvas pradėjo iš visų jėgų pūsti, ir popieriai ėmė skraidyti po visą kambarį. Džiovintuvas labai norėjo, kad jo sugebėjimus pamatytų didysis giminaitis lauke - Vėjas. O Vėjas kaip tik skriejo aplink namą. Jis trumpam stabtelėjo prie lango, pažvelgė vidun ir, žinoma, pastebėjo Džiovintuvo išdaigas. -

Koks kvailas mažas niekingas kambarinis vėjūškštis, - piktai burbtelėjo vėjas ir nušvilpė sau toliau purtyti nuo medžių lapų. Juk tas taip svarbu!

Po kurio laiko į kambarį užėjo mama ir pamanė, jog ką tik kambaryje praūžė baisi audra. Ji išjungė Džiovintuvą, suvyniojo laidą, įdėjo į dėžutę ir paslėpė giliai komodos stalčiuje.

Vis dėlto kartais lengvas vėjelis prasiskverbavo pro komodos stalčiaus plyšį. Tai Džiovintuvas švilpavo sau panosėje kažkokią melodiją - iš nuobodulio.

ŠVIESTUVAS

Šviestuvas kabėjo palubėje ir atėjus vakarui pradėdavo šviesti. Jis buvo tarsi nedidelė naminė saulė. Kai tikroji saulė vakare nusileisdavo, Šviestuvas ją pavaduodavo.

Po Šviestuvu sėdėdavo šeimininkas ir skaitydavo knygą. Tokiais atvejais Šviestuvas ištempdavo savo ilgą laidą ir nusileisdavo žemyn, kad šeimininkui būtų šviesiau.

Šviestuvas ir pats būtų mielai paskaitęs knygą, tačiau jo apsiaustas buvo toks platus, kad per jį visai nesimatė, kas yra apačioje. Šviestuvas bandė persiversti per galvą, kad nors ką pamatytų. Bet nieko neišėjo. Tada paėmė mažą veidrodėlį ir nutaikė į knygą. Tačiau vis tiek nieko negalėjo perskaityti, nes matė tik kažkokius paslaptinius, keistus ženklus, panašius į raides. Tada prisiminė, kad veidrodyje viskas atsispindi atvirkščiai. Net ir šeimininko veidas veidrodėlyje atrodė šiek tiek kitoks. Kažkoks atvirkščias.

Šeimininkas akies krašteliu stebėjo keistas Šviestuvo pastangas. Galų gale jam pasidarė Šviestuvo gaila, tad pradėjo skaityti knygą garsiai, balsu. Taip iš tikrųjų daug geriau - abiem.

PROŽEKTORIUS

Stalo stalčiuje gulėjo senas raudonas Prožektorius. Juo galima pasišviesti sau kelią, kai užsimanai naktį pasivaikščioti sode arba kai namie staiga dingsta elektra. Prožektorius nekantriai laukdavo tokių valandėlių ir kaupdavo savyje energiją.

Bet štai vieną ištisą mėnesį niekas Prožektoriaus iš stalčiaus neėmė. Atrodė, kad jį visi užmiršo.

Prožektorius labai supyko ir nusprendė atkeršyti.

Kai pagaliau aš jį išsiėmiau ir paspaudžiau mygtuką, labai nustebau. Prožektorius skleidė ne šviesą, o tamsą. Iš jo sklido keisti baisūs juodi spinduliai. Kuo labiau aš šviečiau į visas puses, tuo kambaryje darėsi tamsiau. Pagaliau pasidarė visai tamsu, lyg naktį sėdėtum užmerktomis akimis aklinau uždarytoje spintoje.

Teko skubiai atverti kambario langus ir išginti tamsą lauk.

Beliko atiduoti negerą Prožektorių vienai netoliese gyvenančiai pelėdai. Ji dieną miegodavo, o naktį skraidydavo ir ieškodavo sau maisto. Mat pelėdos labai gerai mato tamsoje.

Pelėdai Prožektorius labai praversdavo, kai ji kartais nusprendavo truputį pasiilginti naktį.

SIENINIS LAIKRODIS

Sieninis Laikrodis visada eina. Nors iš tikro jis pats niekur neina, nes kabo pritvirtintas prie sienos. Eina laikas, kurį rodo Laikrodis. Laikas kartais pradeda bėgti, o kartais visai sustoja. Kai žiūri įdomų filmą, laikas bėgte bėga, bet kai lauki savo gimtadienio, tai laikas lyg tyčia sustoja, norėdamas tave paerzinti. Niekas iš tikrųjų nežino, kas yra tas laikas, - bent jau niekas nėra jo matęs, - tai gal geriau apie jį daugiau ir nekalbėkim.

Sieninis Laikrodis - didelis puošėiva. Jam po kaklu kabo dailus kaklaraištis, vadinamas švytuokle, kurį jis mosuoja į abi puses, norėdamas pasipuikuoti. Taip pat jis pasikabinęs dvi blizgančias grandines su svareliais. Laikrodis sako, kad tos grandinės reikalingos jo mechanizmui užvesti. Bet greičiausiai jos irgi kabo dėl grožio.

Ant nosies Laikrodis turi dvi rodykles: trumpoji rodo valandas, o ilgoji - minutes. Rodyklės visada sukasi tik į vieną pusę. J priešingą pusę joms sukintis draudžiama, nes tada laikas pradėtų eiti atgal. O tada ir žmonės pradėtų vaikščioti atbuli, mašinos, lėktuvai ir traukiniai taip pat judėtų tik atgal. O kokių nepatogumų kiltų valgant ar geriant - baisu net pagalvoti! Taigi būtų visiškai sumaištis.

Kad taip neatsitiktų, viską stebi Laikrodžio direktorė Gegutė, kuri gyvena už mažyčių durelių pačiame viršuje. Ji akylai seka, kad Laikrodis neiškrėstų kokios nors kiaulystės. Išlenda ji du kartus - vidurdienį ir vidurnaktį. Pasidairo, pakukuoja, dėl visa ko dar sykį pasidairo ir... vėl pasislepia už durelių.

Ir vėl Laikrodis ramiai sau tiks: TIK TAK, TIK TAK. Jis tarsi nori mums pasakyti, kad viskas šiame pasaulyje yra ir bus gerai.

ŽVAKĖ

Kartą, praūžus audrai, namuose dingo elektra. Kur ji dingo, niekas negalėjo pasakyti. Buvo vėlyvas vakaras, todėl tapo visiškai tamsu.

Žinoma, kilo baisi sumaištis. Mama, eidama apgraibomis per kambarį, susidūrė su televizorium, kurio toje vietoje neturėjo būti. Tėtis užlipo šuniui ant uodegos, kuri kaip tik ten ir turėjo būti. Šuo apvertė keletą niekuo dėtų žaislinių mašinėlių, tad vaikai iš siaubo net užsimerkė. Bet nuo to tapo dar tamsiau.

Ant židinio, šalia mažo fajansinio angeliuko, stovėjo balta žvakė, įstatyta į molinę žvakidę. Įvertinusi grėsmingą padėtį, žvakė čiupo degtukus ir skubiai užsidegė savo dagtį. Kambarį užliejo maloni paslaptina šviesa.

Toje šviesoje visų veidai atrodė labai gražūs ir protingi. Net šuns snukis, paprastai atrodydavęs kvailokai, tapo gražus ir protingas.

Visi pastovējo valandēlę ramiai, draugiškai žvelgdami viens į kitą, paskui užpūtė žvakę ir nuėjo miegoti.

Žvakė buvo truputį pavargusi ir šiek tiek patrumpėjusi, bet tvirtai nusprendė, jog rytoj vakare ji vėl užsidegs. Kad paslaptingoje jos šviesoje vėl visi nors trumpam taptų gražūs ir protingi.